

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
Παρασκευή 8 Ιουλίου 1938
Χρονιά 7η - Αριθμ. Φύλλου 313
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ
"Αντικρου στην Εθνική Τράπεζα.
ΜΥΤΙΛΗΝΗ - ΑΡ. ΤΗΛ. 4-75

ΛΕΣΒΙΑΚΗ «ΣΑΤΙΡΙΚΗ - ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ» ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Σύνταξη...

Σάν θα σοῦ δώσουν σύνταξη
Νά ρθῆς, νά μέ ζητήσης.
Νά ρθῆς, νά μέ ρωτήσης...
— Νά μάθης τὰ ὑποδέλοιπα,
Τὰ χρόνια, πῶς θά ζήσης...

Τὴν ἄλλη μέρα, βγαίνοντας,
'Απ' τὴν «ὄπερσία»
— Πρώτη ψυχρολουσία:
— Ὅσοι σέ χαιρετούσανε,
Καὶ σέ ὑπερεχτιμούσανε,
Σὲ τριπλοπροσκυνοῦσανε,

Καὶ σέ ὑπεραγαπούσανε,
Κοντόφθαλμοὶ θά γίνουνε,
Καὶ δὲ θά σέ...διακρίνουνε !..

— Κι' ἄν εἶνε μόνο αὐτό,
Νά λές κ' εὐχαριστῶ !...

Οἱ πόρτες, θά σφαλῆσουνε·
Κι' ἀπ' δέξω θά σὲ κλείσουνε·
Καὶ κεῖ πού, χρόνια, ἐξησες,
Καὶ κεῖ πού, χρόνια, ἐγραψες,
Νυχτὴμέρα, σκυφτός,
Θὲ νᾶσαι βαρετός·
— Δὲ θάσαι, πιά, δεχτός...

Γιὰ τὴν «κυρία»—Γιὰ τὰ «παιδιά»
Κανείς δὲ θά ρωτάει πιά...
Μὰ ἄν ἴσως καὶ κανένας σὲ ρωτάει,
'Ἄλλοθες, ὁ νοῦς σου, ἄς πάη...
— Φίδι, πού σ' ἔχει φάει...

Α ΑΝΑΠΛΩΤΗΣ

Ἐκλεκταί συνεργασίαι

Τὸ παμπορέλιόν μου

Τοῦ μονίμου συνεργάτου μας κ. ΝΙΚ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ καλοκαίριον εἰσήλθε μὴ τὰ
οὐλατ. Πᾶν οἱ γι ἀγέρδης, πᾶν τὰ
μελτέμια, πᾶγι τὸ νυκτερινὸν ψύ-
χος, νῦν δὲ οὐφλαντίζοντες τυγχά-
νομεν ἐκ τῆς θερμότητος τοῖ γ'
Ἰδρους τρέχι ποτάμιον ἄνωθὲν
μας. Μόνον ἢ ἀκριβεία τῶν ντο-
ματῶν ἐνθυμῶμαι ὀλίγον εἰσέτι τοῦ
χιμουναίτκου καλοκαίριον πού
εἶχαμι μέχρι τοῦδε.

Ταλαιπωρῶν τς φουκαράδης
πού εἰσὶν ὑποχρουμένῃ νά δλέ-
βουσιν ἄνευ πελατείας ἐν τοῖς
μαγαζίοις των ὑπὸ ἀφόρητον καύ-
σωνα, ἐτοιμάζω τὸ παμπορέλιόν
μου ἵνα παραδοθῶ εἰς τὰς ἀπί-
στους πλὴν δροσερὰς ἀγάλας τῆς
θαλάσσης, ἦν, δ,τ τοῖ νά τὴν κα-
κολογῶσιν οἱ φιλόσοφοι, σάνκιμ
ποδὲ δστὶ ἐνα ἀμ τὰ κακὰ τοῦ σύμ-
παντος—πῦρ, γυνή, θάλασσα κα-
κὰ τρία— ἢ γι ἀθροίκους τν ἀγα-
πῶ τοῖ θά τν' ἀγαπῶ καὶ νῦν καὶ
ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων, διότι κατὰ τὴν βιολογικὴν ἐ-
πιστήμην ἐξ αὐτῆς ἐξήλθε, ὦν κατ'
ἀρχὰς κῦτταρον λαχάνου θαλασσί-
ου, καὶ γενόμενος διαδοχικῶς το'
ἀγάλια ἀγάλια, πιταλίδα, δστρα-
κον, μαμουίνου, χαψέλιον, ὄψαρι-
ον, φάκια καὶ τέλος ἀνθρωπος.
'Ἄμ τι θαρρεῖται! 'Ἡ θάλασσα
εἶνε γ' ἢ Μάνα μας καὶ οὐχὶ ἢ Γῆ,
κάνουσι δὲ γιαννίσου οἱ παπά-
δαι λέγοντες ποδὲ ἀμα πθαίνι τις
ἀποδίδεται εἰς τὴν μητέρα Γῆν.

Τὸ δρθὸν τοῖ τοῦ σουστὸ εἶνε νά
λέγουσιν «εἰς τὴν μητέρα θάλασ-
σαν».

'Ἄλλ' ἄς ἀποφύγωμεν τὰς φιλο-
σοφίας τοῦ γλυκοῦ ἢ καὶ τοῦ ἄλ-
μουροῦ ἕδατος καὶ ἄς ἐλθῶμεν εἰς
τὸ παμπορέλιόν μας. Ὡς γνωστὸν
τὸ ἐν λόγῳ παμπορέλιον ἀπὶ τότε-
σου π' τοῦφρα δὲν τὸ ἐχάρην. 'Ἐν
ἀρχῇ ἢ μάκινατ ἦτο λάθους κα-
μουμένῃ τοῖ δὲν ἐπεριπάτει μεθ'
δσης ταχύτητος ἤλιπζον οὔτε με-
τὰ τῆς μισῆς, πηγαῖνον μένον 3
μίλια καθ' ὄραν. Χαρὰ εἰς παμ-
πορέλιον π' τοῦ πινοῦσαν κὶ τὰ

βαρκέλια μὴ σπασμένον κπὶ!
Συνεννοηθεῖς μετὰ τοῦ Πέπα Κε-
χαγιᾶ παρατζεῖλαμε ἐτέραν μηχα-
νὴν πιδ μεμελετημένην, ἦτις κατὰ
τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἐργοστασί-
ου θά ἐκίνει τὸ σκαφίδιόν μου μὲ
9 μίλια. Δὲ βαρυνεῖ! Τὰ ἴδια τοῖ
χειρότερα.

Νῦν μάλιστα μετέβαινε τοῖ σάν
τοῦ γκάβουρα, μ' ἕνα πλάγιον.
Τούτου ἔνεκεν καὶ διὰ ταῦτα τς
πέταξα οὐλὶς το' ἴφιρα ἐτέραν μά-
κιναν μὴ ἰγγύησ ταύτην τὴν φο-
ρὰν γιὰ νᾶχω τὸ κεφάλιόν μου ἡ-
συχον.

Τν ἔβαλα τοῦ λοιπόν, τῶβαφα
καὶ ἰδοὺ αὐτὸ ἐτοιμον νά μὴ πᾶγι
δπ θέλου τσ δπ βαστῶ ἢ καρδιάμ
ἀλλὰ καὶ τὰσκώτιά μου. Πόσα μίλια
ποιεῖ; Δὲν τὴν δουκίμασα ἀκόμα
ἐκ φόβου μὴν κάνῃ μόνου μσὸ το'
ἀπουμείνου ὡσπερ τὸν καλαφάτην
ἐπὶ τῆς ἀμμου, κατὰ τὸ δὴ λεγό-
μενον.

Κάθουμι μόνον καὶ ὄνειροπολῶ
ἐπὶ τοῦ μπαλκονίου μου, ἀναμένων
νά ξηρανθῶσιν οἱ μπουγιέριτ, τα-
ξίδια μεγάλα καὶ μακρυνὰ πέραν
τῶν ὄρεων καὶ τῶν θαλασσῶν,
π' λέγι καὶ δ κ. Ντοῦτσε, καὶ πέραν
τοῦ 'Αγίου Ἐρμογένους καὶ τῶν
Μυρσινίων, ἴσως δ' ἴσως καὶ μέ-
χει τῶν μαγικῶν Βατερῶν.

Μέσα θᾶν ἔχου ἀπαξάπαντα τὰ
εἶδη τῆς ἀλιευτικῆς, ἦγον καὶ
σάνκιμ, σαρτάς, παραγάδια, πυρο-
φάνια καὶ πᾶν δ,τι ἐπενόησε ἀμ
τὰ χρόνια τ' Ἐτοῦ ἄχρι τοῦ νῦν ἢ
ἀνθρωπίνῃ πονηρία καὶ βουλημία.
'Ὀνειροπολῶ τοῖ ταξιδέβγου τοῖ
ψαρέβγου μὴ τοῦ νοῦμ τοῖ πιάγου
ψάρας μεγάλας καὶ μικράς, ἀπὸ
τῆς γοπὸς μέχρι τοῦ λάβρακας τοῦ
Δεσποτικῶ, τοῖ τρώγου τοῖ στέρ-
νου σὶ σὶς φίλοιμ πεσκέσιον, καὶ
ζῶ γυμνόπους ἐν τῷ παμπορέλιῳ,
μ' ἕνα παντελονέλιον κουντὸ τς
μόδας,—ἀγγλοσαξωνιστὶ σόρτσιον
— μὴ μὴ φαγιλούδα κουντουμά-
νισα καὶ ἕνα μέγαν πῖλον πλατύ-
γυρον γιὰ τοῦν ἤλιου.

Ἡ Μόδα στὸ Παρίσι ΧΡΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Τῆς κ. Em. Riguidi

ΠΑΡΙΣΙ 1 Ἰουλίου.—'Όταν
βλέπετε νά περνᾷ μιὰ γυναῖκα
μπρουζένια πρέπει νᾶστε ὀλίτελα
πρωτάρας γιὰ νά πᾶτε νά ἐκτεθῆ-
τε στὸν ἥλιο μὲ σκοπὸ νά γίνετε
καὶ σεις σοκολατένια σάν τὴν Μπέ-
κερ. Καὶ γὼ πιστεβα ἔτσι τὸν και-
ρὸ τῆς τρελῆς μου νιότης. Ὡρες
καβουρντιζόμουνα στὸν ἥλιο καὶ
πνοῦσα. Σκορποῦσα γύρω μου
μιὰ μυρουδιά ψημένου βοδιοῦ καὶ
ὄταν ὁ πόνος γινόταν ἀνυπόφο-
ρος γύριζα κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη στὴν
φωτιά σάν τὸν Ἅγιο Λαβρέντιο
γιὰ νᾶνε πλῆρες τὸ μαρτύριό μου.
'Απλότητα παιδική! Ἄφέλεια
χαριτωμένη! Πίστη μαρτυρική!
Δὲν ἤξερα πῶς γιὰ νά μαβρίσεις
ἀρκοῦσε νά βαφεῖς! Καὶ τὸ μεγα-
λειτερο ἀβαντάζ δὲν ἔχεις ἀνάγκη
νά πᾶς ἐξοχῇ ἢ στὴ θάλασσα.

Νομίζετε πῶς λέω ψέματα!
'Α, ὦραιες μου, δὲν ἔχετε παρα-
τηρητικότητα. Ἄμα πᾶτε στὶς
πλάζ θά δεῖτε τίς λιαζόμενες πού
πασσαλεῖβονται κάθε 1 λεπτὸ ἀ-
ναμεταξὺ τους' ἐκτὸς ἄν κανένας
σύζυγος ἢ ἐραστής τῆς ἐμπιστοσύ-
νης προσφερθεῖ νά προσφέρει αὐ-
τῇ τὴ λεπτή ὑπηρεσία.
'Ἐτσι, ὄταν ἐπανερχονται ἀπ'
τὴν ἀμμουδιά ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶ-
τὸ μάνιο δίνουν τὴν ἐντύπωση
πῶς γεμίσανε ἀπὸ φῶς καὶ ἀέρα
ἰωδιοῦχον ἐνῶ δὲν ὀφείλουν τὸ
χρῶμα καὶ τὴν ἐμφάνισή τους πα-
ρὰ σὲ χημικὰ μέσα.

Αὐτὸς ὁ τρόπος ἔχει κ' ἕνα ἄλ-
λο ἀβαντάζ. Διαλέγει τὸ χρῶμα
πού σοῦ πᾶει. Καὶ δὲν καίγεται
σάν ὄλες τίς γυναῖκες. Διακρίνε-
σαι. Τὸ μελαπὸ εἶνε πολὺ κοινὸ.
Σᾶς συνιστῶ τὸ μοντέρνο ἀριστο-
κρατικὸ χρῶμα μπλέ wallis, καὶ τὸ
βερ μπουτέγι πού εἶνε δροσερό. Οἱ
κοκέτες πού πενθοῦν μποροῦν νά
προτιμήσουν τὸ βιολέ.

'Εκεῖνο πού εἶνε χαριτωμένο εἶ-
νε νά φτιάξετε τὸ σῶμα σας δίχρω-
μο, δηλ. μισὸ καὶ μισὸ. Αὐτὸ θά
κάνει καὶ μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξη
στοὺς δικούς σας πού θᾶχουν τὴν
τύχη νά σᾶς δοῦν γυμνὴ στὸ γυρι-
σμό σας.

Τὰ σχετικὰ μπουκαλάκια που-
λιῶνται σ' ὄλα τὰ καλὰ καταστή-
ματα τοῦ Παρισίου κτλ.

Ἐπιμα

ΤΡΥΦΕΡΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
'Αγαπητῶ.—'Αποφεύγετε στὸ
σινεμά νά κάθεται πλάι σ' ἕναν ἄντρα
πού δὲ γνωρίζετε. Ὅχι τόσο γιὰ τίς
τσιμπιές πού θά σᾶς δώσει στὰ πιασὰ
γιὰ νά ἐκφράσει τὸ αἰσθημά του ὅσο
γιὰ τὴν τσάντα σας.

Καὶ ἀράζω τὰ βράδυα εἰς λιμε-
νίσκουσ φυσικοῦσ τοῖ λέμι ἱστουρί-
ες μετὰ τῶν συναδέλφων μου ἀλι-
έων πού βρίσκου ἐκεῖ βράζοντας
κάτωθεν τῶν βράχων τὴν κακαρί-
αν των καὶ καθεύδω τὰς νύκτας
(Ἡ συνέχεια στὴν 4η σελίδα)

ΤΟ ΑΘΗΝΕΪΚΟ ΣΟΛΟΙΚΟΠΑΖΑΡΟ

Ἐλίγος πόλεμος
(«Πρωτὰ» 27-6-30—Εἰδησις).
«Χθὲς καθ' ὄλον τὸ ἀπόγευμα καὶ
μέχρι βαθείας νυκτὸς τὰ αὐτοκίνητα
τῶν Πρώτων Βοηθειῶν μετέφερον εἰς
τὸν Σταθμὸν ἐκ τῆς συνοικίας Ροῦφ
εἰκοσάδα ἀτόμων ὑποστάντων δη-
λητηρίασιν ἐξ ἀποσυντεθειμένου τυ-
ροῦ...»

Σάν ὑπερβολικὴ λιγάκι μοιάζει ἢ
περιγραφή ἀλλ' ὀπωσδήποτε θυμίζει
πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, πού εἶνε τῆς
μόδας.

Φόνος...φυτῶν

(«Ἄθην. Νέα» 3-7-38—Εἰδησις)
«Ἡ ἀξέησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φο-
νευθέντων... φυτῶν (ὑπὸ τῶν κυνηγῶν
τῆς χώρας) ὀφείλεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ
ὑπουργείου Γεωργίας τῆς σχετικῆς
ἀμοιβῆς.»

Βρήκανε εὐκόλο στόχο οἱ κυνηγοὶ
τὰ... φυτὰ. Ἐτσι εἶνε. Ὅποιος δὲν
μπορεῖ νά ξεθυμάνει στὸ γάιδαρο ξε-
θυμᾶναι στὸ σαμᾶρι.

Περίεργα λουλούδια

(«Τύπος» 19-6-38 — Μυθιστόρημα
«Χωρισμένοι» τοῦ Ἄλφα Ἄλφα.
«Ἄλλὰ ὁ Κώστας ἦτανε τόσο συμ-
παθητικὸς, τὸ δωμάτιο γεμάτο λου-
λούδια, ἀπ' τάνοιχτὸ παράθυρο ἐμ-
παιναν εὐωδίες, καὶ μιὰ χαριτωμένη
κουμπάρουζ παρᾶστεκε.»
Τὰ λουλούδια τοῦ δωματίου ἐμύρι-
ζαν τίς εὐωδίες πού μπαίναν ἀπ' τὰ
νοιχτὸ παράθυρο.

Τὸ «σοφὸ ἄλογο»

(«Ἄθ. Νέα» 30-5-38 — Ἀθλητικὴ
στήλη).
«Ἡ εὐκόλος νίκη τοῦ «Σκοκεμπ»
ἀφίνει ἐν μέρει ἀκάλυπτον τὴν ἐπι-
δοσίαν του εἰς τὰς ἱπποδρομίας τῆς
21ης τρέχοντος. Δι' αὐτὸ καὶ πολ-
λοὶ ἐξακολουθοῦν νά ὑποστηρίζουν
ὅτι τότε δὲν ἐνδιεφέρθη καὶ πολὺ διὰ
τὴν νίκην, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά ἐ-
κέρδιζεν ὁ ὀμόσταυλὸς του «Μικορί».
'Ἐνα ἄλογο πού δὲν ἐνδιαφέρεται
γιὰ τὴν νίκη μὲ τὴν ἐλπίδα νίκης τοῦ
ὀμοσταύλου του! Ἀληθινὸς... ἰππο-
τισμὸς, μὰ τὴν ἀλήθεια.

Εὐκαιρίες

(«Χρόνος» 29-5-38—Ἡ ἀνθοκομικὴ
ἐκθεσις).
«Οἱ φιλανθεις ἄς μὴ χάσουν τὴν
εὐκαιρίαν καὶ ἄς ἐπωφεληθοῦν τῆς
εὐκαιρίας διὰ νά προσφέρουν στὸν
ἑαυτὸν τους ἕνα θαυμάσιον θέαμα.»
'Επωφεληθέντες τῆς εὐκαιρίας ἐ-
δρέψαμεν καὶ ἡμεῖς ἕνα... ἐκφραστικὸν
ἄνθος.

Οἱ διακριτικοὶ λαμπτήρες

(«Τύπος» 18-6-38—Στήλη κινηματο-
γράφου)
«Καὶ καθὼς κάθεται στὸ τράσινο
δωμάτιό της, πλάγι μὲ μιὰ πελωρία
ἀνθοδέσμη ὅπου κυριαρχοῦν τὸ κρί-
να, ἐνῶ τὴν φωτίζουν οἱ ἀδύνατες
ἀνταύγειες διακριτικῶν λαμπτήρων.»
Εἰς τὴν Ἄγγλιαν, τέλος πάντων, ὄλα
εἶναι διακριτικά.

ὁ Ψαράς

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»
 ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΛΕΣΒΟΥ	ΔΡΑΧ	120
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		175
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Λ. Άγγλιας	1
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ	ΔΡΑΧ.	2.50

Οι συνδρομές προπληρώνονται

Έκδοτης - Διευθυντής
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
 Κατοικία : Βουναράκι

Διευθυντής Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
 Κατοικία : Βαρεία

ΣΜΥΡΝΕΪΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Οι άντρωι φταίνε

Του πατεσιέρη συνεργάτη
 μας κ. ΝΤΑΗ ΠΑΝΑΗ

Τό λεπόν, μωρέ κύριε Στράτο μου, τσι γυναίκες τσι χαλάμε εμεις οι άντρωι. Δέν τσι ήπλασε ο Μεγαλοδύναμος τέτιες πού είνε. Γιατι θά ήντουσαν κακές και στρίγγλες αν ήκληρονομάγανε από τον άντρα τὰ φερσίματά τως μιὰ πού ήπλαστήκανε από την πλευρά του, κατὰ πού λέει ή Αγία Γραφή, τήν ευχή τση νάχουμε; Γιατι; Η κληρονομική είνε τὸ σήμερον ήμέρα κι από την Έπιστήμη δεχτή. Άκου εμένα τί σου λέω. Έμεις οι άντρωι τσι χαλάμε και ξεέρετο.

Άκου νά δεις τί μου ήσυνέβηκε τὰ προχτές σ' ένα κέντρο τση έξοχης πού ήπνη νά κάτσω νά πάρω τὸ καφεδάκι μου πριν πάω στη δουριά μου.

Ηκαθόντουσαν στὸ παραπλαϊνὸ τραπεζόνι ένα άντρογόνο. Είχανε παραγγείλει τὸ λεπὸν πριν από μενα γλυκά, δηλαδής λουκουμάκια και τὰ ήθέλανε νάνε τση Σύρος. Ο γκαρσόνης τση ήφερε τὰ λουκούμια τως. Νά τὰ δεϊ ή σουσουράδα πὸς δέν ήντουσαν σὲ χρουσὸ τυλιμένα ή τουλάχιστον σὲ τσιγαρόχαρτο ήβαλε τσι φωνές και τσι προσβολές και τὸν ήκανε τὸ γκαρσόνη ρεζίλι. Τὸν ήπενε ὡς και ἀπατεῶνα, δίχως νά τὸν ἀφήκει νά ἀπολοηθεϊ. Μπαίνω τότενες στη μέση εγὼ. Ὅσο μεγάλη κοιγιά και νάχεις βαστῆς; Και τση λέω, με τὸν πιὸ λεπτότερο και τὸν πιὸ τζέντλεμάνη τρόπο τση ὑφήγιος. «Άκούστε, κοκονίτσα νά σᾶς πῶ. Τὰ λουκούμια τση Σύρος σερβιρονται με πηροϊνί» δέν είνε σὲ χαρτάκι. Ηκαταλάβετε;»

— Και ποιὸς σ' ἀρώτησε ἐσένανε, βρε κοιλαρά, γυρίζε και μου λέει και μου ἀνοίγει μιὰ γλώσσα τρεϊς βολές πιὸ μεγάλη από τή μήτη μου.

Τήν ήάκουα ξερείς και μου ήρχότανε νά τση βουλῶσω τὸ χαλιναρί μα ἔλα πού ή ἀβρότη και ή ευγένεια δέν επιτρέπει νά τσι κακομεταχειρίζεσαι τσι γυναίκες κι ἄς είνε και στρίγγλες π' ἄνάθεμά τση!

Γυρνῶ τὸτε και λέω τὸ άντροῦ τση: «Έχω ἄδικο, Κύριε; Μιλῆστε».

Κάνει νά μιλήσει ὁ άντρας τση μα τὸ ήκοψε τή λαγιά με ένα ἄγριο τση βλέμμα. Και μου ήμπήχτηκε ξανά.

— Έμένα νά κουβεντιάζεις, λέει. Με τὸν άντρα μου νά μὴν έχεις δυὸ λόγια.

Τί νά τήνε κάνω! Άφήκα τὸ

Ἑβδομαδιαία Ζωή

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Δοκιμές I

Μπρὸς ἐκείνος πίσω τὸ δουλάκι του με τὸ ζεμπίλι δοκίμαζε τὰ καϊσιὰ ἀπ' τὰ μανάβικα, σούφρωνε τή μούρη του δυσάρεστα και προχωροῦσε. Ἄρχισε ἀπ' τὸν Κήπο κ' ἔφταζε στην Κουμιδιά. Ὅσο πήγαινε τόσο και τᾶβρισκε πιὸ ἄσκημα. Στὸ τέλος δοκίμασε και δυὸ ἀπίδια, ἔφαγε κ' ένα ἴρικι, μήπως κάνει για μαρμελάδα πὸς θέλει «ή Κυρία μου», και τί νά κάνει «δέν είνε φρούτα τὰ φτεινὰ ἀλλὰ κομάτια νά γίνε!» διέταξε και τὸ ζύγισε ὁ Μπουργουτζής μισή ὀκᾶ καϊσιὰ, δίχως πιά νά τὰ δοκιμάσει. «Δέν μπορούμε νά χαλάσουμε και τὸ ρτομάχι μας με τὰ παλιοζαρταλούδια».

Ὅταν ἔφυγε ὁ μανάβης ἔβαλε τὰ χέρια του στοὺς γοφούς και εἶπε: «Άμ ήξερι τί ἔκανι τὸ Νικουλέλι, πὸς ήρτι σν ἄκριγια τ' κόζιμ. Πὸς είνι για νά πᾶς κατὰ τὸν Άγιου Θαραπ! Θά σι φᾶν ζουντανὸν μι τς δοκιμές. Ἰδὼ πλιά φτάνιν βαρουστουμαχιασμένι».

Τράκ

Ἐκδόσεις

- Ἰακώβου τὸ Μεγάλου «Ζητείται κύων».
- Ν. Ἀρώνη «Ἀπολογισμοί».
- Γ. Κωφοπούλου «Ο Κέρβερος».
- Ἐλένης Χρυσοστόμου «Η παρθένος μήτηρ».
- Πότης Ἀεζιῶτου «Θλίψεις».
- Νίνας Μαβριδάρα «Μελαγχολία».
- Στάβρου Χαβαράνη «Περὶ συντηρήσεως ὑπηρετριῶν κλπ.»
- Γ. Κανέλη «Τὸ Κιόσκι με τὶς χυλόπηττες του» (Μελέτη).
- Ἀργύρη Μπέμμη «Τὰ κυνικά ἔγκυματα».

Τὸ Πανεπιστήμιό μας

Ἰατροσόφιον δόκιμον

Ἀντιγραφεὶν ἀπὸ ἓν χειρόγραφον τοῦ Παν. Ἀργυρ. Σπυριδᾶ κατὰ τὸ ἔτος 1889 και ἀπὸ διαφόρους παθόντας.

Ἰπὸ Μιλάνου Στ. Πετριανίδου (Με τήν ὀρθογραφία τοῦ χειρογράφου)

Ὅταν ἔχης εὐκυλιώτητα και θέλης νά σταθῆ.

Πᾶρε Ἀγιοκέρι καθαρὸν κάμετο χάπια ἴσα με στραγάλια (ζεπλυπούδα) και λάβε τὸ πρῶνι νιστικὸς ένα χάπιον μετὰ 2 ὥρας ἔτερον και πάλιν μετὰ 2 ὥρας ἔτερον και θά παύση ἀμέσως ή εὐκυλιώτης.

Σ. Τρ. Δηλαδὴ τί ἀμέσως; Μετὰ 6-8 ὥρας τουλάχιστον, αν πάψει.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει λόξυγκαν

Λάβε ἓν τεμάχιον Ζάχαριν και βύθυσον αὐτὴν ἐντὸς ποτηρίου με ὄξος και ἄς τὸ πῆν ὁ πάσχων και ἀμέσως ἰατρεύεται.

Σ. Τρ. Ἄν δέν πετύχει, δότε του μιὰ γροθιά στη ράχη νά τρομάξει πολὺ κι αν δέν τὸς περάσει και πάλι ἀφήστε τον και θά περάσει ὁ «λόξυγκας» με τήν ὥρα του.

καφεδάκι μου ἄπιωτο κ' ήσηκώθηκα. Εἶπα μόνο στὸν άνδρα τση φεύγοντας:

— Κρίμας τσι μουστάκες σου κουμπάρε! Δέν πᾶ νά βάλεις φουστάνια!

Μιὰ ντουφεκιὰ τόπο εἶμαστε μακρὰ κ' ήάκουα τσι βρισές τση. Πέ μου, μωρέ κύριε Στράτο μου. Ἄν εἶχενε αὐτὴ ή στρίγγλα άντρα βαρβάτονε ήγενότανε ἀρνάκι ή ἄχι. Νά, τὸ λεπόν, πὸς τσι χαλάμε εμεις οι άντρωι.

Παναῆς Βαλάκης

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' ἔρωτευμένη

Σ' ἄφησε αὐτὸς μα ἐσὺ τὸν κυνηγᾶς σὰ νᾶσαι αὐτὴ ή ἴδια ή σιά του. Μά κόρη μου αν ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς αὐτὸς σὲ γράφει στὰ παπούτσια τὰ πα- (λιά του) Μίμης Ἐλδης

Ποιητικὲς συνεργασίες

Σύμφωνοι

Εἴκοσι χρόνων μοναχὰ λές ὅτι εἶσαι, ἐσὺ Κυρά! Κι ὀρκίζεσαι στὸν οὐρανὸ, ὀρκίζεσαι στ' ἀστέρια. Κι ἐγὼ μαζί σου συμφωνῶ με μόνη τή διαφορὰ πὸς εἶσαι εἴκοσι χρόνῶ. Δίχως τὰ καλοκαίρια

ΜΕΦΙΣΤΟ

Νοσταλγίες

Κ' ήσουν τὸ λουλούδι ἐσὺ τὸ παραθύρι, ή γλάστρα, και γὼ ἄνθολάτρης ἔγινα μικρὴ για τὸ [χατήρι σου] κι' ένα κλωνι βασιλικὸ μούριχνης ξε- [λογιάστρα] ὅταν περνοῦσα με χαρὰ κάτω ἀπ' τὸ [παραθύρι σου]

Τώρα περνῶ μικροῦλα μου για πάντα [λυπημένος] κάτω ἀπ' τὸ παραθύρι σου με τήν [καρδιά θλιμένη] λείπεις για πάντα ἔφυγες και βρισκω [πονεμένος] τὸ παραθύρι σου κλειστὸ τήν πόρτα [κλειδωμένη]

Μικρὴ τὸ παραθύρι σου ἄς τᾶβρισκα [ἀνοιχτὸ] σάν πρῶτα νά τὸ στόλιζε ή γλάστρα [ή μεγάλη] κι' ὅταν περνοῦσα ή γλάστρα σου με [τὸν βασιλικὸ] ἄς γλύστραγε κι' ἄς μ' ἔβρισκε ἐπάνω [στὸ κεφάλι. Π. Βοναπ.]

Λόγια Μεγάλων Ἀνδρῶν

- «Πενθοῦμεν τήν Μάξ I.» Ἰακώβος ὁ Μέγας
- «Ἰμένα ψόφοι κουτζάμ ντανεδέλιον και δέν ἔκλαυσα.» Ν. Πετρόπουλος
- «Ἐπὶ τέλους φεύγομε I.» Ἀνδρονίκη Ἀρώνη
- «Τί ήθελα ἐγὼ νά μπλέξω I.» Ι. Πεζώνης
- «Και νάθελα νά κάνω κότσο, ποδντα τὰ μαλλιά;» Μανώλης Γούτος
- «Παντρέβουν τήν ἀγάπη μου.» Α. Χαραλαμπίδης
- «Δὲ βρίσκεται καμιά τύχη και για μάς.» Π. Δαρδανόπουλος
- «Ἄντιο, φέβγεις, μικρὴ μου I.» Δ. Βογιατζής
- «Ἀπόψε κερνῶ με τὰ δολλάρια τ' μπάρμπα.» Σ. Δεληγιάννης
- «Σμαζέψτι τὰ μουρά σας.» Σπ. Ἀσλάνης
- «Θά σᾶς κατατάξω εις τὸν κλάδον τῶν σαδιστῶν.» Κ. Πολίτης
- «Σπῆρο, μάβρισε τὸ μητῶνον τ' Κουστῆ.» Ε. Λειβαδίτης
- «Στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ ἔπαντρεύτηκα κ' ἐγὼ. Θάνος Τσακίρης
- «Νά τολμήσω, Φραντζέσκο;» Ἰωάννης Δάγωνας
- «Ρὲ Κώστα! Εἶμαι πλησιαστής.» Ἀπόστ. Ζερμπίνης
- «Ποὺς θά βαστᾶ τ' μασά;» Γ. Κωφόπουλος
- «Θά πηράσουμι πάλι καμπόσις μερίς καλλιτεχνίας μι τὸς θεάτρου.» Στρ. Ἰωσηφέλλης
- «Ἐγὼ δὲ σὸπτα πὸς θέλω κόρη;» Κ. Παραδείσης
- «Ἐδουσα ένα ψομὶ τοι πῆρα ἔξ μάρκας κότονις.» Π. Πατλάκας
- «Ἄμα ἀνοίξει ή Γαλλία τὰ πυρηνέλια χάθηκε ὁ Φράγκος.» Ἀργύρης Μπέμμη

ΛΕΖΒΪΑΚΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΪΑ

(Μανταμαδιότκου λαουγραφικό)

Τὸς μαντλέλι

Του κ. Δ. Β. Χ' Ραφαῖλ

Άμ ντι μνιά ἐπιφτι του μουρὸ, τὸ ἀπ ντᾶλι χάλα κόζιμους ὄξου. Ένα αστρομπιλέτο ξεστισι ντου ουρανὸ, «σά φόνιζα μαχέρα» μπουμπουνίξι, τσι χιμίχτσι (1) ούλου σπῆ. Γι Μამί ανιμάγισι, τσίπι:

— Κουρτζέλι!

Γι καλουπιθιρά π' κάνταν πᾶς του μαξιλάρ, τὸ ἀμπάντιχι του χαμπάρ, μουρμούριξι τσίπι:

— Ἄστοιμα μαντάτα!

Του πῆρι μο τ' ἀπτι τς ζ'μπιθέρας, πόκανι τσι τ' σχουντουπιγιάστριγια, γιρῆ τσι τς απουκρίνιτι.

— Ἰπισ πάλι ντου πκρόλουγους! Θα μπουμπουνίκο τσι θα βουγίκο για κόζιμους, ἀπ' νι ακσουσῆνι ντ μουρὸ μας, μὸ γιρὸ νάνι!

— Θιὸς να του δὸς! Καλουρίτσκου νάνι, τσι καλί σαράντα, ι

Μίρατ π' του καριστιζ', ἄς του καλουγράσο. Τσι σκόθτσι να πᾶ μπρους κουντάντου.

Γι λιχούσα, μὸ τσι ἔλιαφθρόθτσι ραχάτιψι. Του μουρὸ, αρχίνισι τὰ κλιάματα. Γι πατέραςτ πᾶγῆτσι για του φκόνιρου.

Ξισᾶσαν του μουρὸ, τ' απουθέσαν κουντάς ντ λιχούσα, τσι διαορμῆσαν τὰ γκαλαμπαλίτσα, για να νέρτ για Παπάς.

Ένα κουπιλέλι, μὸ να του βλέπς! Ξαθουμάλικου, γιαρλουμάτκου, τσι τὰ μαγλέλιατ λακδόναν. Ἰδγιου Ἀγζ'ιλέλι ζουγρᾶφζμένου! Πγια να του προτουσκόσ, τσι πγια να του προτουφλῆσ! Κουπανέλι ακόμα, μι τὰ χιρέλιατ μες βαστσές, γέλα τὸ ἔκανι τὰ πᾶσατ!

Γι μανάτ, ἄμα του ντάντιβγι τσι του χόριβγι, του τραγούδι τσίλιγι:

— «Δούτιτου, του ζμπλιπέλι, τούτουνα, του φιντανέλι.

Ψίλους του βαστάςτ' αφτέλι, τσι κουγκιός, στου πουδαρέλι.

Τσι κουρούδασιμ ντου γάμου, μι νταγούλια θα ντου γκάνου. Για ν' ακιόντιν για βρουντές, ἴσαμι τς Ανατουλές.»

Σάνι τράνιψι, τσι πᾶγῆτσι στου Σκουλιό, ἔιχορζι απ ούλις τς κουπιλούδς.

Τσι στ μουρφγια, τσι στα γράματα τσι τν ακσουσῆνι.

Γι Μανάτς ἄμα ἴθιλι να ντ μπρουδγιβᾶσ ὄξου, ἴπρινι κουμάτ μιζούρα, ἀπ' του χαρανί, τσι τ μιζούρουνι πῆς τ' αφτέλι, για να μί ντ μπιγᾶνι κακό μάτ!

Στου Σκουλιό, ούλις ἀμ ν ἀράδα ντν αγαπούσαν, μὸ μνιά ἀρχουντουκουπιλούδα, ντ μάχουνταν, γιατι τὰ λούσατς ἐνι περνούσαν μπρουστάςτ μουρφγιατς, ἄς ἴνταν τσι φτουχικάτα στουλιζμένι.

Έν ντ ἀπόδιχι ὄμους, γιατι ὅ, τι ἴθιλι, για ἀπὶ ὄρματα, για ἀπὶ ἀργόχια, πάντα ντ γκαθουδγιέβγουνταν, τσι τσίνι τάλιγι μ ούλι ντ γκαρδγιατς, γιατίνταν ἀπιριφάνιφτ!

Ἄμα ἔπιλάδγιανι, τσι κουπιλιᾶσι, ούλα τὰ καλικάργια, νιρὸ πῆναν στ ὄνοματς, τσι τ νουματίσαν «Γκουζέλι ντουσιᾶ». Σάν αρχίνισι τσι τσίνι, να καταλαβῆνι

απισβντάδεις, γι καρδιάτς λαχτά-
ριξι ένα παλικαρέλι παραμαχαλα-
δγιού—που τς μνιάζι τσι κουμάτ
—αμ έν αποκότα να πί σι κανέ-
ναν τίπουτα. Τούχαν κακόσκου,
να πούν γι κουπέλις, πους ρουτι-
φτούκαν!

Έσφιτς'ι μο ντ γκαρδιάτς, τσι
ντουν ίχι, πάντα μές ντου νούτς!
Μνιά μέρα, αποφάγισι να του
κάνι κουβέντα σ τν αρχουντουκου-
πέλα, ντι γιτόνισατς, που πέφταν
κουμάτ γινιάδεις μι του παλικάρ,
απι ζ'μπιδιουλόγια.

Θμάνταν, τσι ζάν ίνταν στου
Σκουλιό κουπιλδούλις, λέγαν ούλα
τ' ακριφάντουν τα μουρίσα, πίρι
θάρους τσι τα ξιμουλουγίθτσι,
ούλα! Ντ μπακαάλισι τσόλας,
άμα πάρ ντου λόγουτ, να του
κάνι κουβέντα, τσίστ Μάνατς.
Τς ίπι τσακόμα ένα. Πους άμα έ
ντ γκαταδιχτί, θα προυτίμνι να
πιθάνι.

— Ένιας, να μί νιάζισι, τσίπι,
τσι ξιχουρίσαν.

Καθιμιρνός πλιά, παρακάλι ντ
μΠαναγιά, τσ αμπάντιχι μι καρ-
δγιουχιτίπ! Για να έχι τσ ένα
σμαδέλι να τ' δόσ, αγόρασι ένα
μαντέλι, τσι πγιάσι να του τς'ιντίσ.

Τίλιγια, έτσι π' του τς'έντα, πά-
γισι γι νούτς στου παλικάρ, ξι-
φέβγλ γι βιλόνι, τς'ιντά του δα-
χτλέλιτς τσι του τρίπσι.

Μνιά σταλαματγιά έμα έπισι,
τσι του μάτουσι! Τρόμαξι, τσι του
πίρι κακό σμάδ!

— Πάναγιαμ! φόναξι, τσ αρ-
χινά τα κλιάματα. Ός φένιτι, έ
θαν ίνι τιχρό, να βγό τσι γό σ τα
όξου! Ίπα δά τσι γό, να τς'ιντί-
σου ένα μαντέλι, για όρα μπι-
ζόνι, αμ για δέτου!

Τσ' έδιξι του ματουμένου μα-
ντέλι σ τ Μάνατς.

— Του χόμα θα φά ντ μουρ-
φγιάμ, τσι τα νιάταμ!

— Τί λόγια, ίνι έφτα π' σαλίγισι;
Πρότ βουλά τούδαμ να γίνι τσ
ένας χατάς; Μιτατουπίστσι, απ'
έφτου! Γό του ξέρου πόσα στασί-
δγια αδιγιάζιν, για να μι προυτου-
βάλιν μέσα, για θκός χατίρ τσι
του παραπουνέφτισι;

Τσι για να ντ ραχατέπο, πά
πέρνι απ' τα κουνίζματα κουμάτ
αγιαζμό, ντν αλίβγλ, τσι τς λέγλ:

— Χαράς του πράμα, κουβέν-
τις π' θέλαν ν' ακούσι τ' αφτγι-
άμ! Τόρα τσόλας θα σαγουράσου
άλου.

Αμ'ι ποι τς κουπέλας, του πό-
νισι. Έμπιδράσαν πουλές μέρις, τσι
μαθέφτσι, πους του παλικάρ π'
αγάπα, δότσι λόγου, τσι ντ Τς'ιρ-
γιατσι, αρβουνιάζιτι μι τν αρχόν-
τσα, πό βάλι για να ντ μπρου-
ξινέπο!

Άμα τ' άκσι, θάρσι πους ντ
μπλάκουσι γι στσιπόσ! Μαβρίσαν
τα μάτγιατς, αμ έν απόδιξι τί-
πουτα! Έ ντου χόργι όμους γι
νούτς τς, που άλα λουγάργιασι,
τσάλα θα γίνταν.

Κάνταν στσιμένι, τσίλιγι:

— Αμ τσό, του άξαφνου φάνι-
τσι ουλουφάνιρου! Γό, για να τς
δό μαζ'ι-μαζ'ι, ίνι ντουν αδινά-
τουν! Κάλια τόχου να σκουτουθό!

Έκλαπι-έκλαπι, μοναχίτς, τα-
πέ ίπι, πάλι:

— Πάτσι, ντγιός, έ ντ έκανι
καθγιόλ κουβέντα, για μένα;
Έφτου πρέπ να ξιδγιαλίνι!

Σκόνιτι, μό τσι σκουτίνιασι κου-
μάτ, πέρνι του ματουμένου του
μαντέλι, τσι μινα τσι διγίό πά
μπρους ντου μαχαλά τ παλικαρ-

ΜΙΤΙΛΙΝΕΊΚΙΣ ΚΟΥΒΕΝΤΙΣ

Γ ιδέαμ

Του κ. Β. ΑΠΙΚΟΥ
κινιγού εν απουστρατία

Κιρ Τρίβουλα, αρχιφέρτ!
Ίδα πους σγουρέθτσι τ' Δισπότ
ι Μάξ τσι τουν έγγραφισ νικρουλου-
γία. Καλά έκανισ. Ι στσιλι ίνι
πστά τσι αγαπμένα ζά, δέν ίνι
ναμκίόσκα ζά τς κάτισ τσι ζάν τς
αθρόπ. Αλά για πέμι. Δέν ίνταν
αβτζιδκουσ στσιλους; Τότισου, να
σι πό, δέ ντου καταλαβένου τν
αγάπ που τουν ίχι τ' αφιντικότ.
Νέ μέν πάντα στσιλους ίνταν μα
τί τα θέλις; Για μένα ι πρώτους
στσιλους στου ντουνιά ίνι ι γλ αβ-
τζίς, του λαγουνικό. Αφτόν θέλις
τσ α δέ θέλις θα τουν αγαπίγισ.
Ίνι ξιπνό ζό, έχι ένα σουρό χάρις.
Σι βγάζ ασπρουμούτςνου στου άβ,
ς'ιπουχριόνι τίλιγια να σι του
πό! Ίστισρα έρχιτι ι τσουμπανό-
στσιλους που φλάγλ τα πρόβατα. Τν
ανάτξιντ έχι ι τσουμπάνις τουν
αγαπά τσ αφτόν. Ούλι γλ άλι,
κουπρόστσιλι, λικόστσιλι φνέλια,
μπουλντόκγια, λουλούδις—να μι
ζμπαθίσ τσόλα ι Κιρά Λουλούκα—
ίνι χαραμουφάδις αδιαφóριτ. Μόνι
τα ψουμνιά που τρόν. Τί νόιμα
έχι ι ζουγίντουν!

Δέ ξέρου πάλι μπουρί νάχου για-
γνίς. Αλά θέλου να δόσου τν
ιδέαμ στου Δισπότ που τουν ζέ-
βουμι τσι τουν αγαπό να ανιστίσ
τόρα που ψόφσι του λικόστσιλουτ,
ένα σιτιρέλι για πουνιτιρέλι τσι
να δι τί γλίκα έχιν αφτά τα ζά.
Σά θέλι μάλιστα θα του δίνι τσό-
λας τς φίλιτ τς αβτζιδίς, ζά ντου
μπιζόνι να πούμι, να παγένις στου
άβ α τ'στέρνιν τσι κανένα μπλέλι
πότι πότι.

Χέρι

ΒΑΣΙΛΑΚΙΣ ΑΠΙΚΟΥΣ

γιού. Ντου βλέπ ίσα-ίσα, να βγένι
απ του σπιτντουν. Πά κουντάντ,
ντρουπγιαζμένα, τσι παραπουνι-
μένα, ντου γκαλιςπιρίζ' τσ αρχινά
ένα μπρους ένα, τσι τα λέγλ ούλα.

Του παλικάρ, μό τσι τάξι, αρα-
θίμσι, που ντου γκατιρντίσαν μι
τς αρχουντγιέσντουν τσι μι τα
χουράφγιαντουν, τσι δότσι ντου
λόγουτ, δίχους να τ πούν τίπουτα
για τ Μαρίγια. Ίβρι βλέπς αρα-
λίκ, για να βγάλι του άχτς, που
ντ μάχουνταν απι μκρί, έβαλι ντ
Μάνατς, να ντ μπρουξινέπο, τσι
να τ τάκο ό,τ ίθιλι, μό τσι μό, να
ξιστσιόσ ντ γκαρδγια τς κουπέλας,
ζάπ ξιτσιόσι γιουρανός απ τ' α-
στρουμπιλέτο, ντν όρα π' γινιόν-
ταν. Άμα ίβγαλι τσι του μαν-
τέλι τσι τόδιξι, τσέχινι μάβρα
δάκρυγια, ράγισι γι καρδγιήτ!
Ταρπά γιαμνιάς, του φλά, του
τζίγκλασι (2) τσι του τρίπουσι μέσ
του ζουνάρτ, ταπέ τς λέγλ:

— Άντι, Μαρίγια, να σι πάγου
ός του σπιτς ζας, τσι να πίς στ Μά-
νας, να χαζιριφτί, τσι ντ Τς'ιργια-
τσι, μι του καλό, θα γίνι τσι γι
χαρά!

Ντν ίδγια όρα, πά πέρνι ντου
λόγουτ πίςου, τσι δγιαλάλιξι μέσ
καφινέδις, πους αρβουνιάζιτι ντ
Μαρίγια ντ ξακουζμένι!

Του χουργιό ούλου, του χάρτσι,
γιατίνταν τιργιασκό αντρόγινου.
Ντ Τς'ιργιατσι του βράδ, πέζαν
τα διγιοιιά, τσι βρουντούσαν τα
νταγούλια, τσ' ακγιόνταν ίσαμι τς

ΛΕΖΒΙΑΚΕΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Βσκουμός

Ίσαν πάλι ζά χιλιδόνια
ξένις τόρα στου χουργιό
έμι καλές έμ καταφρόνια
τσι καμπόσις ό χουργιό.

Λουπαχτά νό-
[σου παρκίζου
να πιδόσου τ'
[λιφτιργιάμ
ζά ντου γάδα-
[ρουν ακριζου
τσ' έν ουρίζου
[τα μγιαλάμ.
Γιου βσκουμός
γιαβασλαντίζμι

στ χάσ τσι στ φούσκουσ κουματέλι
αμ γιου πιραζιμός κουρδιζ'μι
μό τσι δό κανέ Μαργέλι.

Λίπα σι, φτές όχι τσι τόσου
—έγιουνα βλέπς στσιπαστά—
στς ξένις ίνι π' θα μαρόσου
μ' έφτα π' βάζιν τα στσιστά.

Ούλις πγιάν τσι ξιστσιπάζντι
όσου βλέπιν πς καματόνι
βρέ τς μαργιόλιςις δέ στουχάζντι
πς έχουμι έμα τσι πιδόνι!

Σά ντου γκάταρου φιομάρου
τσ αβλαντίζουνιζ κάθα βράδ
τσι τραγδό μέσ τς στράτις τ' «Μάρου»
μπάγλ φέρου καμνιά στ αλφάδ.

Μπότς—(Αγιάσο)

Γι κλίδουνας

Ανίξιτι του γκλίδουνα
να βγί ι χαριτουμένι
να βγί σιστι τσι λιγιστί
ζά νίφι στουλιζμένι.

Γίρου τρουγίρου απ κι μπαλιουτσκάλα
θάργις ι παλιός ι Θγιός πους χάλα
τσ'απού τς φουνέσντουν τα Πιλέλια
σκόνανι του γκόξμου στα Ραγιδέλια. (1)
Λέγανι στρουτζ'λά μιδ' αντριπόντανι
μι τα τραγδέλια γαργαλιόντανι
ι μνιά πάς κι άλι πιζμένις κβάρα
κότσις φουκιά απού κι λαχτάρα.

«Γαρίφαλου γαρουφαλιάς
τσι κανιλιιάς κανέλα
έχου τς ακγάλις μ' ανιχτές
τσ όπιτι θέλις έλα».

Λέγανι του πρώτου ένα τραγδέλι
απτα τραβούσαν του σμαδέλι
τσ όπγιανις ίβγινι του πράμα
ίχι τα κσουργια τς κατα γράμα.

«Μουρι κουχλα ψουργιαργιά
ζουπγιά τιγανιζμένι
που κάτισ τσ ανιγέλαςις
πέρδικα πλουμιζμένι».

Τς ούλου ξιγκγιόντανι τσι ζλιζόντανι
τς απού τα γέλια κάτου τσιλιόντανι,
διάρα ένι δινάνι πους τς λουγιάζανι
τσι δός του τςμπιόντανι τσι φουναζανι.

Γι άντρις καρσίντουν αβλαγκίζανι
τσι μέσ τα δόγκια μουρμουρίζανι
—«Νάτανι ανάμισα να μπούμι
α δις τραγούδγια π θα ζας πούμι».

Μπουτέλι—(Πλομάρι)

(1) Μαχαλάς του Πλομαργιού.

Φίνα δουλιά

Τό τυπογραφείο του «Τριβόλου»
είνε τδ πιδό μοντέρνο. Τυπώνει κα-
λαιόσθητα και φτηνά όλα τὰ είδη τών
έντύπων απ' τδ έπισκεπτήριο ως τη
δυσκολότερη έκδοση. Βιομήχανοι,
έμποροι, επαγγελματίες, Κοινοτήτες
κλπ. άπευθύνεσθε στα τυπογραφεία
του «Τριβόλου» αν θέλετε νάχετε
έντυπα εφάμιλλα τών ευρωπαϊ-
κών.

Ανατουλές!

Απόμνι τσι γιαρχότσα κατα-
φρουνιμένι! Γέρασι τσι πάγλ, τσι
πέθανι κουτζ'ά μπικιαόρσα!

Μίτρους

Γλοζάρι: 1 Σείσθηκε. 2 Τσαλάκωσε.

ΛΕΖΒΙΑΚΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Ίταντανίζματα

Του μπουρμ ζά θα παντρέψου
ούλου αρχόντι θα καλέσου.
Ούλου μπέργιτις ζι αρχουνιάδεις
νά γμιξίν ι συντάδεις.

Θα καλέσου του Δισπότι
για να ρθί να σπιφανόσι
θα καλέσου του Λαρίσι (:)
για να ρθί να τα βλουγίσι.

Ντάστιντι του λέγανι
κι μι του παντρεβανι
νάτου-νάτου νάτι του
χιλιδουνέλια πάρι του.

Στα φτιράσας βάντι του
στου μπαμπάτου πάντι του
να του δόσι κάτι τι
λουκουμάκια στου χαρτί.

(Σιλ. Μαρίας Κανούλι-Μιτιλίνι)

Νανουρίζματα

Κιμίσου τσι παρίγκιλα
του πάπλουμας σιν μιΠόλι
όπου σου του δουλέβουνι
σαράντα διό μαστόρι.
Βάζουν σι μέσι τουν αγιτό
σιν άκρι του παγόνι
νάνι του Ρίγα του πιδί
του Βασιλιά τ' ακόνι.
Βασίλισα του σιργιανά
απάνου στου μπαλκόνι.
Μί βρουντάτι, μί χτιπάτι
του πιδάκι μου κιμάτι».

(Σιλ. Εφτ. Παπανέλι—Αγ. Παρασκεβί)

Μιρολόγια

Στουν Άγιου Παντιλέμουνα
στου Βουναριού τι βρίςι
εχι θα πάς να κιμιθίς
κι τιός θα σι ξιπνίσι.

Τουν Άδι δέ ντουν αγαπό
γιατι δέ ξιμιρόνι
γιατι δέν κραζί πετινός
δέν γκιλαγιδί τ' αγιδόνι.

(Σιλ. Μιτιλινού)

Τ' Κλίδουνα

Θεανιβό στουν ουρανό
να διπλουθό να κάτσο
να πάρου πένα κι χαρτί
τα κάλι σου να γράψου.

Έχισ μαλιά σα ζέλινα
στις πλάτις σου ριχμένα
κι τα χτινίζουν άγγελι
μι διαμαντένια χτένια.

(Σιλ. Εφσταθ. Π. Ψομά)

Εροντικά

Σάν τις Αγιάσου τα νιρά
που τρέχουν σιν γΚαρίνι
εσιςε του γκιουζελ πουλί
μέσα σι Μιτιλίνι.

Εξίντα μίνις μάτια μου
κάνουνι πέντι χρόνια
μά λιμουνά να φίτιβγα
θαν έτρουγα λιμόνια.

Παριμίς

— Αδιανό τςβάλι στου ντίχου δέ στέ-
κιτι.

— Σι γάμου σι ταξίδι
μίδι λάδι μίδι ξίδι.

— Του ξιδ ζάν ίνι τζάμπα ίνι πιδό
γλικό αμ του μέλι.

— Όπιους δέν ίδι κάστρου ίδι φούρνου
κι ξπάστκι.

— Ακριβί σιν αχλιά, φνί σι αλέβρ.
(Σιλ. Α. Καπετανάκι—Μιτιλίνι)

Νιόζματα

«Μακρίς μακρίς καλόγριους
κουρσουνια φουρτουμένους».

(Κιταρίσι)

Κατιρίνα ακακτρουμένι
τίχου-τίχου ανιβένι.

(Σάλιακος)

(Σιλ. Π. Χ' Εμανουίλ)

ΤΑ ΣΟΒΑΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Αμ τώρα ;

Σκανταλιάρικα που είναι, πολλές φορές, ή Τύχη! Κοιτάξτε τί πήγε κ' έκανε! Έφερε στα χέρια του κ. Κ. Μιχαηλίδη ένα πάκο σοφά κι' αποστομωτικά γράμματα του Δημητρίου Βερναρδάκη σταλμένα απ' τα 84 ως τα 98 στο μαλλιαρό φίλο του 'Αλέξανδρο Πάλλη. Και τί θαρρείτε πως φωνάζει μέσα απ' τα γράμματα αυτά, με το πολυποίκιλο περιεχόμενο, ο Βερναρδάκης ;

Δέν ειμαι δημοτικιστής. Δέν υπήρξα ποτέ τέτιος.

"Ερχεται μ' άλλα λόγια ο ίδιος ο Βερναρδάκης απ' τον τάφο του να βεβαιώσει κατηγορηματικά πως δέν κατώρθωσε να δει την 'Αλήθεια στο γλωσσικό ζήτημα, παρ' όλη την καταπληκτική σοφία του! "Ό,τι ακριβώς υποστήριζε με έπιστημονική ειλικρίνεια και παλληκαριά στο βιβλιάρικι του «ο Βερναρδάκης και το γλωσσικό» ο εύσυνειδητος και σεμνός έρευνητής και κριτικός της νεοελληνικής φιλολογίας κ. Κίμωνας Μιχαηλίδης κι' άκουσε όσα σέρνει ή σκούπα απ' τους άμαθεις και δημοκόπους. Μήτε ψύλλος στον κόρφο τους δέν ήθελα νάμαι, τώρα που θα βγει το νέο βιβλίο του κ. Κ. Μιχαηλίδη. Σκανταλιές που σου τις κάνει, αλήθεια, ή Τύχη!

'Ακριβά πρωτόλεια

Δημοσιέβουμε παρακάτου, κατά το σύστημα γνωστοδ μεγάλου διδασκάλου της Λεωβιακής Δημοσιογραφίας ένα πρωτόλεια του τριετούς και μικρού το δέμας μ' πολυτίμου ποιητού κ. Γιώτη Β. Σαρλή. Φλέβα καλλιτεχνική ή Γιωτάτης, δέν μπορούσε να μην γράφει ποιήματα με αρχιτεκτονική. Πήρε κι' απ' τον παππού του τον κ. Δ. Γουλιδί τη σατιρική διάθεση κ' έτσι το ποιήμα του είναι ένα άριστούργημα, που αξίζει να πληρώσουν γι' αυτό από τρεις φορές τη συνδρομή τους του 1940 όλοι οι στενοί συγγενείς του λιλλιπουτείου ποιητού και να άγγραφουν με το ζόρι συνδρομητές μας όλοι οι μέχρως έβδόμου βαθμού ύπόλοιποι συγγενείς του. Ίδου το τιμαλφές ποιήμα υπό τον ώραιον και ύποβλητικόν τίτλον :

Τ Σ Ι Σ Α

- Θέλεις τσίσα ; "Ελα!
- φώναξε ή Μαμάκα.
- "Οσι, είπα έγώ.
- Κάνε, φάε γλυκό.
- Δόσεις και καμάλα ;
- Δόσω είπα Μαμάκα.
- Σέλω, είπα έγώ.
- "Εκατσα γκογκό
- έκανα τσισάκια
- έφαα λυκάκια.

Γιώτης Β. Σαρλής

'Ηρωϊκοί γάμοι

Την Κυριακή έκανε το σάλτο μορτάλε ο άγαπητός συνεργάτης τυπογράφος κ. Θάνος Τσακίρης. Χρόνια περίμενε άρβωνιασμένος να φτηνήνει ή ζωή ή να άνεβουν τα μεροκάματα για να κάνει την άπόφαση. Στο τέλος, εκκλεισε τα μάτια του έκανε το σταβρό του και πήρε το ζεμπίλι του μαρτυρίου στο χέρι. Στεκόμαστε μπροστά του με σεβασμό όπως άρμόζει σε ήρωες και του εύχόμαστε να μη μετανοιώσει ποτέ.

Τ. Τ. Τ. Τ.

Γ. Α. Με ρωτάτε πως να μην κάνετε έντύπωση ξετσιώτου έκβιαστή! Χμ! Δύσκολο πράμα. "Η Κοινωνία τους μυρίζεται από μακριά. "Εν τούτοις σάς δίνω μιά ρετσέτα γνωστή. Καταπιήτε μανέλα και περνάτε στο δρόμο με τούπε 100 καρδιναλίων. Κι' άς φτύνουν από πίσω σας.

Οί επίσημοι ξένοι μας

Με την «'Αρντένα» που επέστρεψεν ο Νομάρχης μας κ. 'Αγης. Κοζύρης μ' άρθε και όλόκληρη σχεδόν ή οικογένεια του δημοφιλεστάτου 'Υπουργού Πρωτεουσής κ. Κ. Κοτζιά, και κατέλυσε στο ξενοδοχείο της Θεσμής, για παραθερισμό. Και ο κ. 'Υπουργός θα μ' άρθει άργότερα, γιατί τώρα λείπει στην Πράγα Δέν μπορούσε τάχα να πάει και ή εύγενεστάτη Κυρία Κοτζιά στη δροσόλουστη Πράγα ; Μπορούσε και καλομπορούσε μ' ά προτίμησε τη Μυτιλήνη, επειδή ο κ. Κοτζιάς μαγεύτηκε την άλλη φορά που ήρθε στο νησί μας κι' όλο για το γεύμα της Θεσμής μιλούσε

φαίνεται.

"Ετσι δημιουργείται ή τουριστική κίνηση. Μεθαύριο το χειμώνα ή 'Υπουργίνα μας θα μιλάει με θαυμασμό στις φίλες της για τα θέληγτρα του νησιού μας. Και θα δειτε του χρόνου να γεμίσει καλόν κόσμο το «Σάρλιτζε». Μολονότι δέν είναι και άπαραίτητο να γοητευθεί ή Κυρία Κοτζιά. Φτάνει που ήρθε και θα τη μιμηθούν τουλάχιστον από σνομπισμό.

"Οπωσδήποτε, καλωσορίζοντας τους εύγενείς μας ξένους, τους παρακαλούμε να παραβλέψουν λιγάκι. «Κατά που βρεις κι' όχι κατά που ξέρεις» λέει ή παροιμία.

Φιλολογία

Του λαοφιλοδ άνθοστολίστου ποιητού μας κ. Δ. ΛΟΝΤΟΥ

Και τότε του Σαλεπιτζή έξήστραψε το μάτι (2)

'Από τη τσέπη τράβηξε χερτιά ένα δεμάτι

και μ' ένα φύλλον έγερθείς (3)

σαν μέγας ποιητής, σταθείς. (4).

Και σ' αυτό επάνω άτενός το βλέμμα διευθύνεις (5)

σαν νάταν ο Βιργίλιος κι' ο λουστρός ο Μαικήνης

με στόμφον και χρωματισμούς άρχισας (6) ν' άπαγγέλλη

— θαρούσε απ' το στόμα πως έτρεχε και μέλι. —

Και χάριν των άναγνωστών

το κάνωμε σ' αυτούς γνωστόν.

Και... Νά έν έπος των πολλών που έχει φαμπρικάρει

ή νέα λυρική Σχολή του Παλαμογρυπάρη.

Σαλ. — «Βεβαίως άγγελικής μορφής ήταν ο 'Υάκινθος, ώραιος κούρος ο 'Απόλλος τον ήράσθη ποίος ήμπορεί στο κάλος να μην έπίάσθη» (7).

'Ακούς ύψος και Ιδέας ένθουσιασμένος κράζει

μά για θαυμασμό ο λουστρός μιά βροντή εύόδη βγάζει (8).

Σχόλια «Τριβόλου». 1 Για να καταλάβουν οι άναγνώστες μας τί του κατέβηκε στα καλά καθούμενα του άνθοστολίστου ένθικου μας ποιητού και τα βάζει με τον πεθαμένο Καβάφη και με τους Παλαμογρυπάρηδες, πρέπει να μάθουν τουτο : 'Εσχάτως ένας κάποιος κ. Κλ. 'Αποστολίδης εξέδωκε άνθολογίαν πανελλήνιον, με ποιήματα τάχα όλων των άξιων λόγου 'Ελλήνων ποιητών. "Ε, λοιπόν, μέσα σ' αυτό το μπαχτσέ βρίσκει κανείς άφθονα σαχλοποιήματα των Παλαμοκαβάφηδων και κανένα του Δ. Λόντου!! Δέν είναι μήπως άξιός λόγου ο άνθοστολίστος μας ποιητής ; Μπρίτς! 'Αλλά ξέρετε ποιδ είναι το μυστικό ; "Ο 'Αποστολίδης ύποστηρίχτηκε στην 'Αλεξάντρα από τη φιλολογική κλίκα, που δέν έχωνεψ ποτέ τον εγχώριό μας μεγάλο ποιητή Ισα-Ισα επειδή είναι πολύ μεγάλος. Και ύποστηρίχτηκε στην έκδοση της κακοηθεστάτης άνθολογίας του μόνο και μόνο για να άγνοηθεί χαϊρεκάκως ο κ. Λόντος. "Ωστε, βλέπετε πως είναι δικαιολογημένη ή μανία του κ. Λόντου και το κουρέλιασμα που τους κάνει. Καλά να πάθουν! 'Εμεις νίβουμε τα χέρια. 2 Αύτη είναι ή άστραπή θριάμβου που θάχετε άκουστά Ισως. 8-8. Τί χάρη ποδχουν αυτές οι ξεκαρφωτες φαινομενικά μετοχές! 7 Οι στίχοι αυτοί είναι λαμπρά παρωδία ένδς Καβαφικου ποιήματος. 8 Σταματούμε εδώ, για να άπολαύσουν οι άναγνώστες μας με το χουζούρι τους την καλλιτέπεια του άνθοστολίστου ποιητού μας.

Το παμπορέλιόν μας

(Συνέχεια απ' την 1η σελίδα)

ύπό τον έναστρον ουρανόν όπου νε ψύλλη νε κώνωπε νε κουνουπιέραι, λικνιζόμενος επί των υδάτων και άκούων ταύτα να γλύφτωσιν το παμπορέλιόν μου απ' όξου «πλίτσ—πλίτσ!» και βλέπων όνειρα τερπνά ότι δήθεν συνομιλώ μετ' Νεραϊδων, ψαρογοργωνών και άναδυομένων 'Αφροδιτών—φιλάν φιστίκιον—και τα τοιαύτα.

Πήρα όμους πολύν δρόμον με του νούμ τοι φουβούμ μην έχουμι άπογοητεύσεις νέας και χειροτέρας. "Ας άπαντέξωμεν λοιπόν να βάλι πρώτα μπρός ή νέα μάκινα του παμπορελίου μου μετ' ταύτα δε βλέπομεν και γράφομεν.

Ν ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
('Ερασιτέχνης Πλοίαρχος).

'Ενα θαύμα

Στο Β. Ι. Ν. έγινε το περασμένο Σάββατο ένα θαύμα! Φωτογραφήθηκε όλοι οι τμηματάρχες γιατροί του 'Ιδρύματος, δεκαεφτά τον αριθμόν, για να στολίσουν την πανελλήνια ύγειονομική έκθεση της 'Αθήνας. Που έγκειται το θαύμα ; Στη στάση των γιατρών. Δε στρέφουν τα νώτα προς έαυτούς και άλλλους. "Ολοι, και οι δεκαεφτά βλέπουν προς το φακό και το πιό άπίστευτο, μειδιούν όλοι, μά όλοι.

Θά είχαμε τη γνώμη να έκτεθούν μερικά αντίτυπα από την άπίστευτη αυτή φωτογραφία σε διάφορα έπίκαιρα σημεία της πόλεως μας για να δοθνε και οι Μυτιληνιοί και να καμαρώσουν το Ιατρικό σώμα έν άγαστη όμονοιζ.

'Υπό όρους

'Η 'οικοδέσποινα. — Ν' άνοιξω το ραδιόφωνο να χορήψατε ;
Τά κορίτσια. — "Αν είναι «Φίλιπς» μάλιστα.

3 Κορώνες, 3 Δόξες

'Από χθές το μαγειρείο του ρωμαντικού Μητροπολιτικού Πύργου καπνίζει με θερμό ζήλο και καταβάλλει αξιέπαινες προσπάθειες για να εύχαριστήσει δυο κορυφαίους 'Ιεράρχες, που έχει τη χαρά να φιλοξενεί ο Μέγας 'Ιάκωβος, τις Α. Α. Σεβασμιότητες Κυρίου Κυρίους Χρύσανθον και 'Αθηναγόραν. "Ο «Τριβόλος», μαζί με όλα τα άγκάθια του δροσερού Κήπου, παραμερίζει εύλαβώς για να μην τον πατήσουν οι σεπτοί πόδες.

Για κάθε ένδεχόμενο

'Η 'Εφορεία του 'Αδελφάτου των Φιλανθρωπικών Καταστημάτων της Λήμνου παρακαλεί, όπως μάθαμε, την 'Εφορεία των δικών μας Φ. Καταστημάτων να της στείλει τον κ. Ν. 'Αρώνη, λίγες μέρες, για να όργανώσει το νεόχτιστο Νοσοκομείο τους.

Δέν ξέρούμε τί θα άποφασίσει ή 'Εφορεία μας ούτε και αν ο άξιός Διευθυντής του Β.Ι.Ν. θα θελήσει να διαθέσει την όλιγοήμερη έτήσια θερινή άνάπαυσή του, απ' την όποιαν έχει τόση άνάγκη, για να όργανώσει το Νοσοκομείο της άδελφής νήσου.

"Οπωσδήποτε και για κάθε ένδεχόμενο, πληροφορούμε τους Λημνιούς πως εδώ στη Μυτιλήνη όπάρχουν ένα σωρό άνθρωποι που θαρρούν τον έαυτό τους κατάλληλο, καταλληλότερο κι' απ' τον κ. 'Αρώνη, γι' αυτή τη δουλιά. Τουλάχιστον, την έποχή που μετεκλήθη ο κ. 'Αρώνης εδώ, όπήρχαν. "Αν δέν έχουν άλλάξει γνώμη έν τώ μεταξύ μπορεί το 'Αδελφάτον της Λήμνου, σε ένάντια περίπτωση, να τους επικαλεσθεί.

Το Δ. Θέατρο

Θυμούμαστε πόσες φορές από τον καιρό που περιβλήθη το δημομαρχιακόν άξίωμα ο κ. Βοστάνης, μ' άπεσκέθη πως το Δημοτικό Θέατρο θα θεμελιωθεί το Μάρτη. Τώρα έχουμε 'Ιούλιο. Φαίνεται πως είχαμε καταλάβει λάθος. Το Μάρτη του 1939 θα έννοουσε ο Δήμαρχος μας. Και μεις, απ' τη βιάση μας, παρεξηγήσαμε τις δηλώσεις του. Δέν πειράζει. 'Οχτώ μήνες ακόμα άπομένουν. Τι είναι 8 μήνες μπροστά στην αιωνιότητα !

Πλούσιον πρόγραμμα

Πληροφορούμεθα ότι εις την εύχώριον σχολήν «ο Δύων ήλιος» που θα ίδρυθεί, θα διδάσκεται, έκτός από το μάθημα «πως να έκδίσετε έφημερίδα χωρίς να πληρώνετε τυπογραφικά» και τουτο : «Πως να βουτάτε το χαρτί των συναδέλφων σας και τα χαρτόσημά τους». Και το νέο αυτό πρακτικώτατο μάθημα θα διδάσκεται από τον ίδιον πασίγνωστον σοφόν και άριστοτέχνην καθηγητήν.

Τά ψάρια ψταίνε

'Ο φίλος κυνηγός—ξηρδς και θαλάσσης κ. Ι. Πεζώνης—κι' άς τον λένε του γλυκού νερού—κάνει θαύματα στο ψάρεμα. "Οποτε ρίξει το παραγάδι του είναι άδύνατο να τ' άνεβάσει. "Απ' το βάρος σπάνει ή μάνα και τ' άπομένει μόνο το κορφί. Σ' αυτό φυσικά δε φταίει ο ψαρδς. Τά ψάρια φταίνε. Ταύτα έστωσαν εις γνώσιν των χαϊρεκάκων ουκοφαντών.